

[Arbejdsministeren]

hævder det skulle være, så er chancen for at motivere kvinderne for at gå ind i uddannelse måske væsentlig mindre, end når vi ser på de reelle muligheder.

Det er rent faktisk sådan, at kvindernes andel af arbejdsløsheden toppede i januar 1986. Siden 1986 er kvindernes andel af arbejdsløsheden faldet. Her snakker vi relativt. Men det er også sådan, at hvis vi ser på den faktiske arbejdsløshed, så er den faktiske kvindearbejdsløshed toppet i 1984, og siden 1984 er det faktiske antal af kvinder, som er blevet arbejdsløse, også blevet mindre, så vi taler faktisk både relativt og absolut.

Og når vi ser på prognoserne, som vi ser dem i de kommende perioder for arbejdsmarkedsnævnene, så vil det stadig væk være sådan, at relativt set vil kvindernes andel af arbejdsløsheden falde. Den vil være over gennemsnittet af, hvad den burde være på grund af deres andel af arbejdsstyrken, men den er stadig væk faldet. Jeg siger dette for at understrege, at vi har et problem, som vi skal gøre noget ved, vi har et problem, som regeringen og forslagsstillerne gerne vil gøre noget ved, men vi har også et problem, som der er en chance for at vi kan løse.

Som sagt eller i hvert fald som indiceret, så er der intet, der tyder på, at dette beslutningsforslag nogen sinde kommer frem til en egentlig beslutning, for det er det aldeles uegnet til. Men der er en lang række elementer, som vi alligevel kan arbejde videre på administrativt, og vi kan sågar, hvis lovinitiativer er nødvendige, også tage nogle af elementerne ud og lave de nødvendige lovinitiativer. Jeg vil da godt sige, at jeg også har oversendt forslaget til Landsarbejdsnævnet via Arbejdsdirektoratet, fordi jeg synes, det kunne være spændende at få arbejdsmarkedets parter vurdering. I det omfang arbejdsmarkedets parter kommer tilbage og siger, at de også synes, at der er nogle punkter, som de mener vi bør tage fat på, er vi indstillet på at gøre det, både administrativt og eventuelt også via lovinitiativer.

Som konklusion vil jeg sige, at vi er vistnok, sådan vurderer jeg det i hvert fald, et meget bredt flertal, som erkender et problem, et problem, som skal bearbejdes, og som vi har vilje til at bearbejde, og jeg synes, det er udmærket, at Socialdemokraterne fremsætter et beslutningsforslag, som kan give anledning til debat,

men jeg mener, at beslutningsforslaget er aldeles uegnet til vedtagelse.

Lone Møller (S):

Jeg vil godt sige til arbejdsministeren, at hvis han er bekymret over, om Socialdemokratiet mener det, der står i forslaget, så har han ingen grund til det. Selvfølgelig mener Socialdemokratiet det.

Den handlingsplan, som Socialdemokratiet i dag fremlægger, omfatter en række forbedringer, som først og fremmest tilgodeser den kvindelige del af befolkningen med tyngde på kvinders fremtidige plads på arbejdsmarkedet. De seneste årtier har vist, at kvinder er kommet ud på arbejdsmarkedet for at blive. Kvindernes uddannelsessituation er i dag stadig kønsspecifik. Kun halvdelen af den kvindelige arbejdsstyrke har en uddannelse, dvs. at kvinder enten ingen uddannelse har eller arbejder inden for områder, der er direkte i produktionen. Kvinder beskæftiget i industrien er typisk i lavtlønsområdet, det er dårlige arbejdsbetingelser, man byder dem, det er nedslidende, monotont, stillesiddende akkordarbejde. Tidligere har ufaglærte mænd varetaget de job, hvor vi mere og mere ser, at det nu er ufaglærte kvinder med lav skolegang, der udfylder de arbejdsområder.

Ser vi på de faglige uddannelser, er tendensen den samme. Har kvinder en faglig uddannelse, viser flere undersøgelser, at mændene stadig bliver foretrukket til de bedste job og til de overordnede stillinger.

Det kunne være ganske interessant at få oplyst, hvad årsagen egentlig er til det. En af årsagerne kunne måske være, at det i høj grad er mænd i overordnede stillinger, der beskriver jobkvalifikationerne og dermed udelukker andre indfaldsvinkler til, hvilke egenskaber der kunne udfylde arbejdsområdet.

Derfor har vi i vores handlingsplan sagt, at virksomheder, der modtager direkte eller indirekte offentlige tilskud, skal pålægges en ligelig kønsfordeling i deres ansættelsespolitik. Der skal sættes på en bred vifte af såvel kortsigtede som langsigtede initiativer, og i den indsats er det nødvendigt at forpligte arbejdsgivere til en uddannelsesplanlægning og en uddannelsespolitisk indsats i forhold til deres nuværende arbejdsstyrke.

Der er derfor al mulig grund til, at Folketinget tager stilling til aktivt at bryde med det